

Beograd, april 2017.

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

SISTEM 2.0

(jednočinka)

alnov75@yahoo.com

LICA:

PIK, 20 godina

MARKUS, 20 godina

VREME I MESTO:

Danas. Negde u Evropi ili Americi. Ili u Australiji.

PRVA SCENA

Markus sedi na sredini prostorije golih zidova. S leve strane su vrata. Vezan je lisicama. Crna kapuljača mu je prebačena preko glave. Iz zvučnika grmi hevi metal. Pravi pokrete glavom napred-nazad, kao da "hedbenguje". To radi isprva polako a zatim sve brže. Pokušava da se osovi na noge. Muzika prestane. Uz lupu vratima u sobu Pik, u elegantnom poslovnom odelu, ulazi žurnim korakom

PIK: Dopalo ti se, a?

Markus klimne glavom

PIK: Daj, ne zajebavaj, puštamo ti ovo sranje već pet sati.

Pauza

PIK: Stvarno ti se dopalo?

Markus klimne glavom. Pik mu priđe i skine kapuljaču s glave. Markus željno udiše vazduh

PIK: I?

MARKUS (s pauzama): Ja stvarno volim Powermed.

PIK: Je li?

MARKUS: Apsolutno! Grobar je jedna od mojih omiljenih pesama.

PIK: Okej. Sledeći put ćemo ti pustiti Džastina Bibera.

MARKUS: Ni vi niste tako surovi.

PIK: Misliš?

MARKUS: Naravno da jeste.

Smeju se obojica

MARKUS: Vi ste bolesni kučkini sinovi i majčini jebači!

PIK: Tu si nas provalio!

MARKUS: I pišali ste u krevet kad ste bili mali jer su vas tate šibale ko pse.

PIK: Itekako!

MARKUS: I svi ste, uopšte uzev, pizde.

PIK: Uopšte uzev - jesmo! Hehehe!

Pik mu priđe i šutne nogar stolice

PIK: Ko je bio u tvojoj ekipi, pizdo?!

MARKUS: Nema ih.

Pik ga zgrabi za kosu i povuče ga unazad

PIK: Nema? Što se onda potpisuješ sa *Vučji čopor*?

MARKUS: Pa, šta s tim?

PIK: U čoporu je, koliko znam, više od jednog vuka.

MARKUS: Sviđa mi se kako zvuči. *Vučji čopor*. Baš je kul.

PIK: Supiš! A sad ozbiljno: ko je u ekipi?

MARKUS: Fudbalskoj ili ragbi?

PIK: Vrlo duhovito.

Pik mu se unese u lice

PIK: Ko je u ekipi?!

MARKUS: Zloid, Rspad Dečko, Šliconja, Grif i Dumbarajko.

PIK: Jel' ti to mene zajebavaš?

MARKUS: Ne.

PIK: Ne trebaju nam nadimci. Imena hoću, imena!

Pik ga udari

MARKUS: Loše udaraš.

PIK: Izvini. Imam ljude koji to rade mnogo bolje. Imena!

Pauza

PIK: Markus, ja ću sad da izađem napolje i ovde će ući dva dvometraša od po stopedeset kila koji će te pretvoriti u mleveno meso. Dakle?

Pauza. Pik krene prema vratima

MARKUS: Karl Kaucki, Anjurin Bevan, Antonio Gramši, Džejms Konoli, Džun Lozada i Karen Kvjatkovski.

PIK: Hahaha! Austrijski socijalista, laburistički ministar iz Atlijevog kabineta, italijanski marksista, irski socijalista i dvoje "zviždača".

MARKUS: Vidim, uradio si domaći zadatak.

PIK: Po poslednji put: imena!

MARKUS: Dve reči. Lažna zastava.

PIK: Kako?

MARKUS: Lažna zastava. Ne postoji *Vučji čopor*. To sam samo ja. A ja sam lažna zastava.

Pauza

PIK: Ti lažna zastava?

MARKUS: Ja sam lažna zastava, Pik.

PIK: Kakva lažna zastava?

MARKUS: Ona koja se izdaje za pokret otpora kako bi vrbovala potencijalne protivnike i tako otpor ugušila u zametku.

Pauza. Pik tapše teatralno

PIK: Hvala ti, ja nisam znao šta znači lažna zastava. Prosvetlio si me.

MARKUS: Tu sam da ti pokažem svetlost, Pik.

PIK: Otkud znaš moje ime?

MARKUS: Znam svoje ljude.

PIK: Ja tvoj čovek?! Ja?!

MARKUS: Okej, da budemo malo precizniji: ja sam tvoj čovek.

PIK: Ne, ti si moj zatvorenik.

MARKUS: Otkud onda znam tvoje ime?

PIK: Ti nisi lažna zastava. Nema teoretske šanse!

MARKUS: Ime. Imam ime, Pik.

PIK: Ime koje si, kao i sve ostalo, saznao čačkajući po našoj bazi podataka.

MARKUS: Pik.

PIK: Markuse, iza ovih vrata su besni psi. Da li zaista želiš da ih pustim unutra?

Pauza

MARKUS: Iza tih vrata nema nikoga.

PIK: Jesi li siguran?

MARKUS: I ti i ja dobro znamo da staromodno mučenje više ne pali. Pogotovo kod onih koji rade mozgom a ne rukama.

PIK: O, ja bih rekao da staromodno mučenje i dalje daje dobre rezultate.

MARKUS: Smanjivanje temperature u ćeliji? Gušenje vodom? Puštanje hevi metala?

PIK: To poslednje sam uradio samo da te malo razgalim.

MARKUS: Ne možemo ovako da radimo, Pik.

PIK: Kako ovako?

MARKUS: S lisicama na rukama. Daj, Pik, nije ti ovo dvadeseti vek.

PIK: Postoje propisi.

MARKUS: Propisi postoje da bi se kršili. Ti to najbolje znaš. Hajde, oslobodi me. Pogledaj me kakav sam. Sitan, mršav, povetarac će me oduvati. Kome ja predstavljam pretnju?

PIK: To je tačno ali opet.

MARKUS: A gde ću da pobegnem? U hodnik u kojem me čekaju strahotne zveri?

PIK: Okej. Ali bez gluposti.

MARKUS: Bez gluposti.

Pik priđe i otključa lisice na Markusovim rukama. Markus ustaje, proteže prste, trlja zglobove

PIK: Bolje?

MARKUS: Bolje.

Markus ga nokautira

PIK: Skote!

MARKUS: Pik, ja neću progovoriti.

PIK: Stanite, stanite! Držim stvari pod kontrolom. Ne šaljite nikoga unutra!

Pauza. Markus gleda naviše i maše

MARKUS: Vidi, kamera. Izgleda da su te poslušali.

PIK: Ako me udariš još jednom - neće.

MARKUS: Okej. Šta hoćeš da znaš?

PIK: Imena.

MARKUS: Rekao sam ti.

PIK: Jesi i ne verujem ti.

MARKUS: Veruj mi.

PIK: Zašto?

MARKUS: Moraš.

Pauza

PIK: Dobro, recimo da ti verujem. Kad si počeo?

Markus oprezno hoda od kraja do kraja ćelije

MARKUS: Lepo ste ovo sredili, baš lepo. Šta je ovo? Napušteni hangar?

PIK: Ja ovde postavljam pitanja.

MARKUS: Polako, polako. Sedim ovde satima, ukočio sam se. Pusti me da se protegnem malo.

Markus pravi pokrete kao da se zagreva. Pokreti su mu kruti, trapavi

PIK: Kad si počeo s hakovanjem?

MARKUS: Dosadno. To imaš u mom dosijeju.

PIK: Možda nije sve tačno upisano.

MARKUS: Sve je tako kako piše.

PIK: Od svoje petnaeste godine?

MARKUS: Tačno.

PIK: Zašto baš tada?

MARKUS: Nebitno. Ionako sve piše tamo.

PIK: Ne, ne piše. Zašto si krenuo u krstaški rat protiv sistema?

MARKUS: Zato što je sistem. Zato što je to izazov.

Pik seda na stolicu

PIK: Ne, nije tako.

MARKUS: A kako je?

PIK: Počeo si sa trinaest. Hakovao si stranice elektronskih časopisa. Docrtavao ženama brkove i ispisivao skaredne poruke. Učinio da naslovna strana najtiražnijeg

časopisa u zemlji nestane pa se pojavi na svake tri sekunde. Bio si Dejvid Koperfild za balavce.

MARKUS: Lepo.

PIK: A onda si, sa šesnaest godina, oborio sajt naše obaveštajne službe.

MARKUS: Nikad nisam bio optužen za to.

PIK: Nisi. A šta misliš zašto?

MARKUS: Zašto?

PIK: Zašto sa šestnaest?

Pik vadi bočicu iz džepa, otvara je i guta nešto iz nje. Napravi kiselu grimasu

MARKUS: Čir?

PIK: Ne.

MARKUS: Tabletomanija?

PIK: Ne. Ja sam postavio pitanje.

MARKUS: Odgovoriću ako mi kažeš šta je to što si progutao.

PIK: Šta te briga šta sam progutao?

MARKUS: Bitno je da znam da li me isleđuje džanki.

PIK: Ne isleđuje te džanki. To je tableta vitamin C.

MARKUS: Pa što je gutaš?

PIK: Prestao sam da pušim. C vitamin pomaže.

MARKUS: Ubija ti želju da zapališ. Pokušaj sa bombonama. I to je neka oralna fiksacija.

PIK: Nema efekta. A i loše je za zube. Odgovori mi.

MARKUS: Imao sam šestnaest i bio dovoljno zreo da.

PIK: Bzzzz! Pogrešan odgovor.

MARKUS: To je bio veliki

PIK: Znam. Veliki izazov. Bzzzz!

MARKUS: Šta želiš da ti kažem?

PIK: Tvoj otac je bio humanitarac, jel' tako? Otišao je u Latinsku Ameriku kad si imao petnaest. Da nastavim?

MARKUS: Moj otac nema nikakve veze.

PIK: On ima sve veze. ovine su brujale o tome. Video je našeg agenta kako prodaje oružje pobunjenicima. Sledećeg dana su ga našli u jarku nedaleko od izbegličkog kampa, s rupom u grudima.

MARKUS: Ja nisam znao.

PIK: Znao si. Bilo je u svim vestima. I odlučio si da se osvetiš. Nisi mogao da ubiješ ali si mogao da uradiš nešto simbolično. Za početak. Odlučio da nas tučeš na svoj način.

MARKUS: Vas? Kad si ti postao mi, ds pa?

PIK: O čemu pričaš?

MARKUS: O tome da te znam. Ti i tvoj laptop. I piksla puna pikavaca ispred tebe. U *Bundiji*.

PIK: *Bundija?*

MARKUS: Znaš šta je Bundija, Pik. Tamo su se okupljali pripadnici marginalnih društvenih grupa. Anarhisti, levičari, hakeri, konceptualni umetnici. Pitao sam nekog ko si i rekao mi je: "To je Pik, haker, samo je mnogo čudniji od tebe."

PIK: Pa, jesam li?

MARKUS: Promenio si stranu. Jesu li te kupili? Ucenili?

PIK: Ja mislim da je dalji razgovor s tobom bespredmetan.

MARKUS: To japi odelo visi na tebi kao na strašilu.

Pik ustane

MARKUS: Pogodio sam osetljivo mesto. Jel to?

PIK: Zamoliću te da sedneš i pustiš me da ti stavim lisice.

MARKUS: Kako god.

Markus prilazi stolici, seda na nju. Pik mu stavlja lisice i zaključava ih. Potom uzima crnu kapuljaču i stavlja mu je na glavu. Pik se nagne prema Markusu

PIK: Možda ćemo ti puštati metal. Možda ćemo te daviti vodom.

MARKUS: Što nije mučenje?

PIK: Što nije mučenje. Možda ćemo te drmati elektrošokovima što jeste mučenje ili ćemo te, po starom dobrom običaju, pretvoriti u boksersku krušku. Ali, pre nego što odem, imam da ti kažem nešto: tvoja borba je besmislena. Tvoj otac je stradao od neprijateljske ruke. On je sve vreme radio za nas.

MARKUS: To je glupost!

PIK: A kako te onda nismo uhapsili, uprkos svemu? Jer si bio dete našeg čoveka. Zbog toga ti se, do sada, gledalo kroz prste.

MARKUS: To je nemoguće.

PIK: Tijara 307. Sećaš se? Tu šifru si koristio između marta i oktobra 2012. godine. Koliko si tad imao godina? Šestnaest?

Pik odlazi. Markus plače pod kapuljačom. Iz zvučnika počinje da trešti hevi metal čiji se zvuk postepeno pojačava dok ne eksplodira. Mrak

DRUGA SCENA

U sobi, pod crnom kapuljačom, spava Markus. U sobu ulazi Pik, "ležerno" obučen, u trenerku, duvajući u trubu. Markus se strese. Pik, s gestikulacijom poslovnog čoveka, podigne rukav i pogleda na ručni sat

PIK: Pa, dosta si ti spavao! Sat vremena i trinaest sekundi.

Markus mrmlija ispod kapuljače. Pik mu je strgne. Markus je bleđ, otečenog lica, s trodnevnom bradom

PIK: Hoćeš li sad priznati?

MARKUS: Šta?

PIK: Da si provalio u odbrambeni sistem naše zemlje i naneo nenadoknadivu štetu.

MARKUS: Indirektno sam već priznao a za štetu nisam siguran.

PIK: Samo priznaj.

MARKUS: Priznajem.

PIK: Dobro. A sad nam reci imena.

MARKUS: Neću.

PIK: Dumbarajko nam ih je već rekao.

MARKUS: To je blef.

PIK: Otkud ti to?

MARKUS: Dumbarajko ne postoji.

PIK: Pa ko je onda?

MARKUS: Glupi slon iz jedne epizode *Simpsonovih*.

PIK: Izmišljen, kao i svi ostali?

MARKUS: Daaaa.

PIK: Dakle, ti si usamljeni strelac?

MARKUS: Jesam.

PIK: Ko ti je pokrovitelj?

MARKUS: Kako?

PIK: Pokrovitelj, sponzor, zaštitnik, za koga radiš?

MARKUS: Jedno vreme.

PIK: Da.

MARKUS: Ubiće me ako saznaju.

PIK: Garantujemo ti punu zaštitu.

MARKUS: Jednom vreme sam radio za Dizjem biro, to je francuska obaveštajna.

PIK: Znam šta je. A posle?

MARKUS: Posle sam neke prljave poslove odradio za ETA.

PIK: Molim?

MARKUS: ETA. Euskera ta anaktasuna tj. Otadžbina i sloboda. To su Baskijci.

PIK: Aha. I oni su mi poznati.

MARKUS: Ali to moje iskustvo nije mnogo vredelo jer su moji novi poslodavci, *Tamilski tigrovi* sa Šri Lanke bili dosta nepoverljivi pa sam morao da im dam portofolio. Sastavljao sam ga tri dana uz pomoć kolege koji pripada levom krilu *Abu Abasa* a onda sam poslao još dva mejla sa skraćenim CV-jem: jedan *ISIS-u* a drugi *Pokretu za otcepljenje Laponije*. Za svaki slučaj.

PIK: Vanredno zanimljivo.

Pik okrene trubu prema Markusovom licu i snažno dune

MARKUS: Idiote, ogluveću. Kako da odgovaram na tvoja pitanja ako te ne razumem?

PIK: Tako što ćeš čitati s mojih usta: Odgovori na moja pitanja ili ćemo ti zavrtati muda.

MARKUS: Čitaj mi s usana: Odjebi.

PIK: Tvoj otac bi bio razočaran. Njegov sin je izdajnik.

MARKUS: Moj otac bi bio ponosan.

PIK: Ti i dalje veruješ u to?

MARKUS: Verujem. Jer ne možete da dokažete suprotno.

PIK: Daj nam vremena.

MARKUS: I falsifikovaćemo dokaze.

PIK: Znaš li šta je zanimljivo?

MARKUS: Šta?

PIK: Pregledali smo tvoj kompjuter. Provalio si par puta u naš sistem ali nikad nisi pokušao da tražiš podatke o svom ocu. Zašto?

MARKUS: Molim?

PIK: Mogao si da proveriš celu priču ali nisi. To je čudno.

MARKUS: Nije mi palo na pamet.

PIK: Ili jednostavno nisi hteo da se razočaraš.

MARKUS: Bilo bi dobro da dovedeš one mučitelje jer ovo sranje ne vodi nigde.

PIK: Ne, ne. Tvoj otac je u tvojoj glavi i dalje osumnjičen. Možda je uhoda. Možda je likvidirao ljude. Pucao im u potiljak!

MARKUS: SPOMENI MOG OCA JOŠ SAMO JEDNOM I JA PREKIDAM OVAJ RAZGOVOR!

Pauza

PIK: Okej, promena pristupa.

Pik oslobađa Markusa. Vadi cigarete i zapali jednu. Ponudi Markusa. Markus zapali

PIK: Nisam znao da pušiš.

MARKUS: I ne pušim. Samo se pripremam.

PIK: Za šta? Za streljački vod?

MARKUS: Ne, za novu pizdariju koju ćeš da kažeš. Šta je, C vitamin ne pomaže?

PIK: Ovisnost o nikotinu je veća od heroinske. Naučna činjenica.

MARKUS: Ti si izdajnik i cinkaroš. Naučna činjenica.

Pik odsvira podsmešljivu frazu na trubi

MARKUS: Zabij je u dupe. Napraviće zanimljiviji zvuk.

PIK: Slušaj, ne mora da bude ovako. Izgubio si oca. Majka ti se dve godine kasnije razbolela i umrla. Jedinac si. Bilo bi šteta.

MARKUS: Da me ubijete?

PIK: Ma, kakvo ubistvo!? Govorim o tome da bi bilo šteta da tvoj život ode uludo.

MARKUS: U zatvoru?

PIK: Haha, ko je spomenuo zatvor? Ne treba nam još jedan mučenik.

MARKUS: Pa šta vam onda treba?

PIK: Istina.

MARKUS: Radio sam sam.

PIK: Zašto?

MARKUS: Maksimalna šteta a strada samo jedan čovek. Možda.

PIK: Za koga?

MARKUS: Za mene. Za opštu stvar.

PIK: Osveta?

MARKUS: Isprva da. Posle više ne. Davno sam prošao tu fazu.

PIK: Mhmm.

MARKUS: I ti si verovao u to.

PIK: Ne, nisam.

Pik baci cigaretu i gazi je, izbegavajući Markusov pogled

MARKUS: Oborio si par fašističkih sajtova. To je bilo fenomenalno. A šta je ono bilo sledeće? Otkrio si podatke o podmićenim pajkanima. Hakovao si policijske kamere. Tukao si ih njihovim oružjem.

PIK: Da, ta akcija mi je bila omiljena.

MARKUS: Da, i meni. A vidi se sad.

Pauza

MARKUS: Pik, šta su ti uradili?

PIK: Ništa. Vodili su razgovor sa mnom. Kao što ja sada vodim s tobom.

MARKUS: Dali su ti ponudu koju ne možeš odbiti?

PIK: Otprilike.

Markus baci cigaretu u stranu

MARKUS: To nije moj slučaj.

PIK: A koji je tvoj slučaj, Markus? Želiš da promeniš svet? Pomogni nam da pohvatamo loše momke.

MARKUS: Loše momke? Teroriste?

PIK: Nisu to samo teroristi. Postoje ljudi koji ne žele dobro našoj zemlji. Ljudi koji

Markus zvizne

MARKUS: Ljudi koji zvižde. *Whistlebloweri*? Oni koji otkrivaju prljave Vladine tajne.

PIK: I ne samo oni. Pojedini pokreti, partije, grupe, inicijative, komiteti, samozvani nezavisni intelektualci i umetnici.

MARKUS: To je velik spisak.

PIK: Aha. Nego, hoćeš da pregrizeš nešto?

MARKUS: Molim?

PIK: Sigurno si gladan i žedan. Čekaj.

Pik odlazi do vrata. Otvara ih i vraća se sa dve kese sa hranom. U levoj je hrana za Pika a u desnoj za Markusa

PIK: Tu je sve: čop sui u pikantnom, slatko-kiselo-ljutom kantonskom sosu. Čips od krabe. Pivo.

MARKUS: Kako znaš?

PIK: Znaš kako znam.

MARKUS: Preturao si po mojoj kanti za đubre.

PIK: Možda. Sigurno si gladan. Navali.

*Markus uzima svoju kesu i počne da vadi hranu iz nje. Seda na pod. Zauzima turski sed.
Jede. Pik mu se pridružuje*

MARKUS: Šta to jedeš?

PIK: Veganski sendvič s humusom, krastavcem i mladim lukom.

MARKUS: Ne izgleda dobro.

PIK: Možda ali, otkad sam postao vegan jebem kao svetski šampion. Pitaj moju
devojkku.

MARKUS: Pitaću je, odmah posle kresanja dok budemo delili postkoitalnu cigaretu.
Tvoju.

PIK: Hahaha, ta ti je dobra! Zaguši se tom genetski tretiranom svinjetinom!

MARKUS: I ti tvojim pecivom, sendvičaru!

Markus otvara pivo

Markus: Živeli!

Pik vadi flašicu i kucne se s njim

MARKUS: *Perije? Vodica Perije? Jel ti to mene zajebavaš?!*

PIK: Strejt život- dug život.

MARKUS: I dosadan do bola.

PIK: Slažem se. Markus, smatraj da ti je formalno ponuđeno.

MARKUS: Šta?

PIK: Što i meni. Prava strana. Normalan život. Bez paranoje.

MARKUS: Normalan život?

PIK: Krov nad glavom, kola, odlična državna plata, pet nula na godišnjem nivou, plus
zdravstveno osiguranje i neke sitne privilegije.

MARKUS: Dakle, mogu da uđem u neki snobovski golf klub?

PIK: Recimo.

MARKUS: Karte za VIP lože na velikim državnim spektaklima?

PIK: I za neke popularne tv-serije koje se snimaju uživo.

MARKUS: Zgodno.

PIK: Pa, šta kažeš?

MARKUS: To je sve?

PIK: Sve.

MARKUS: Ne dobijam pride i neku plavokosu devojkicu slovenskog porekla s velikim, prirodnim sisama?

Pauza

PIK: Tebi je sve ovo zajebancija? Jel to, Markus?

MARKUS: Nije. Ja sam ovde nekoliko dana i hrane me smećem, vezanog za stolicu, s povezom preko očiju.

PIK: Za to si sam kriv, Markus. Da ti kažem nešto.

MARKUS: Da ti kažem ja - imaš nešto malo humusa na bradi.

Pik se briše

PIK: Hajde da razgovaramo kao odrasli. Ti si se borio iz nekih svojih razloga koje ja cenim. I znam koji su. Tu je osveta. To je dobro. Jasan motiv. Tu su i neka tvoja ubeđenja. Pretpostavljam levičarska. Nisu jasno isprofilisana, okej, ali postoje. Nisi kuvao eksploziv u kuhinji. Dakle, nisi ekstremista. Hteo si da pobediš sistem. Da utičeš na demokratsku javnost. Da zatalasaš. Ali, to je samo bura u čaši mleka.

MARKUS: To je bura u sistemu.

PIK: Ti nisi napravio ni talasić koji izazove neobično blagi maestral. To je tvoj realan doprinos "opštoj stvari". Sve što si uništio može se lako popraviti. I mi smo, pritom, bili široke ruke. Nismo ti, recimo, napunili kompjuter dečijom pornografijom i optužili te za pedofiliju. Nismo te povezali s ekstremistima. Nismo plasirali informaciju o tome kako si, recimo, izvrđavao porez.

MARKUS: Nisam.

PIK: Znam da nisi ali dok objasniš da nisi kriv – ode ti. Mrze te svi koje si ikad sreo. Još gore - mrzi te cela nacija.

MARKUS: Ti si slugeranja sistema.

PIK: Hej, ja samo radim svoj posao. I, ne, to nije sistem. Ne onaj sistem koji likvidira disidente bugarskim kišobranom ili organizuje državne udare po banana-republikama. Ovo je mnogo humaniji sistem. Unapređena verzija. Sistem 2.0.

MARKUS: Meka diktatura.

PIK: Ne, nismo čak ni to. Samo dobro dizajnirana sadašnjost s bliskom budućnošću. Jesi li nekad pomislio šta bi bilo kad bi neki ozbiljan politički pokret podržao tvoje hakovanje?

MARKUS: Nisam.

PIK: Očigledno nisi.

MARKUS: Nije mi bilo bitno.

PIK: O, to je jako bitno. Zapravo, to je najbitnije. Vama, cyberpunk teroristima je neophodno da imate političko krilo. A vi ga nemate. A znate li zašto? Zamisli neki nacionalni park u kojem je vreme varljivo. Jednog dana pada ledena kiša, drugog dana prži Sunce. Okupe se životinje, recimo da je to moguće, i šta one odluče? Šta je najbolje što mogu da odluče? Medvedi će dati svoje krzno, svaki po malo, e da bi zagrejali recimo, čaplje. I to funkcioniše dok je hladno. Ali, šta kad Sunce ogreje? Ko će medvede lišiti krzna? I koliko može da ih odere? Jer, možda će već sutra biti hladno. I niko ne postavlja ključno pitanje a to je?

MARKUS: Zašto se vreme stalno menja?

PIK: Tačno. Ko to vedri i oblači? Niko ne zna. E, Markus, mi smo ti koji vedre i oblače. Mi preko medija i marketinških agencija, preko nameštenih anketa i dubioznih analitičara diktiramo pravila igre. Pazi, recimo da neki lider tamo neke socijalističke stranke odluči da promeni pravila igre. Ako on dođe na vlast, kaže, neće biti socijalnih nejednakosti, nećemo slati naše vojnike u ratove na drugim kontinentima, kapitalizam ide u ropotarnicu istorije. Ekološka energija. Vraćaju se stare privilegije siromašnih a ružičaste zeke, ruku pod ruku sa sivim vucima, skakuću po zelenim pašnjacima. Šta onda?

MARKUS: Nastavi. Iako mislim da znam u kom pravcu ide tvoja priča.

PIK: Ne, nastavi ti.

MARKUS: Vi, onda, stvorite lažnu sliku u javnosti kako naciji ne treba ništa od toga. Ne trebaju im sindikalna prava, ne treba im demokratija, ne treba im socijalna država. Oni u stvari žele da se takmiče i utvrde ko je najbolji, ko ima najviše para. I onda stranke, zbog rejtinga, moraju da se prilagode javnom mnjenju i izađu “prosečnom građaninu” u susret jer će u suprotnom izgubiti glasove. I onda se sve što je levo pomera udesno a desno se pomeri malo prema centru. Naravno, levica zbog toga gubi izbore, tajkunske stranke drže parlament i sve se vraća na staro. Siromašni su ponovo razočarani u levicu, desnica dominira a centar odavno ne postoji.

PIK: Ni ja ne bih bolje rekao. Jel' shvataš sad o čemu govorim? Vi nemate podršku masa. Snouden, Asanž, Mening, sve su to mučenici za veru ali je problem u sledećem- vere nema. Ne više. Jer nema pravog javnog mnjenja. Ni demokratije. Nikad ih nije ni bilo.

MARKUS: Da su toliko nevažni ne bi ih ni spominjali.

PIK: O, spominjemo ih, kao što spominjemo crvene bundžije u Latinskoj Americi ili Grčkoj. Kao one koji su kažnjeni za primer.

MARKUS: A gde su crni koji su kažnjeni za primer?

PIK: Misliš ekstremna desnica?

MARKUS: Da.

PIK: Oni su pod kontrolom. Ne brini.

MARKUS: Vidim kako su pod kontrolom.

PIK: Ne vidiš. Jesu. Dok god rade ono što mi očekujemo od njih sve je u redu.

MARKUS: Mržnja prema strancima, bodljikave žice, fašizam.

PIK: Čvrsti su, malo rigidni ali disciplinovani i, čak i kad sumnjaju u neke naše postulate, verni saveznici kapitalizma.

MARKUS: Kapitalizam? Vi zaista verujete u to?

PIK: A šta misliš zašto je kapitalizam uspešan i nezamenljiv ako ne zbog dobre reklame? Zašto svi misle da ne postoji alternativa?

MARKUS: Baš i to da čujem. Zašto?

PIK: Zato što biznismen Zverka kreše Keli Bredšo u seriji *Seks i grad* a ne neki anonimni šljaker. Zato što su italijanski komunisti gledali *Happy Days* dok su harale *Crvene brigade*. Zato što mnogi sanjaju o tome da će ih jednog dana pustiti da jedu u restoranu u kojem je kravata obavezna. Monarhija ima glamur ceremonije. Kapitalizam je pin ap devojka s enormnim dudama. Socijalizam je zapušteni brka u znojavo košulji. Eto, zašto mi pobeđujemo.

MARKUS: Radije bih izgubio na pravoj nego pobedio na pogrešnoj strani.

PIK: Šteta, jer se u našoj igri računa samo pobjeda. Pa, bilo je lepo...

Pik ustane i blago podrine

PIK: Razmisli još malo.

Markus mu pruži ruke

PINK: Šta je to?

MARKUS: Hoćeš li da mi staviš lisice?

PIK: Nepotrebno je. Ionako ne možeš pobeći odavde.

Pik krene prema vratima

MARKUS: Ne možeš ti pobeći od mene.

PIK: I ne nameravam. Naspavaj se dobro pa se sutra vidimo.

Pik ode. Mrak. Zvuk trube na kojoj Markus bezuspešno pokušava da svira

TREĆA SCENA

Markus leži na sceni. Spava. Trza se u snu. U sobu ulazi, tiho, Pik, u poslovnom odelu. Posmatra ga dok spava

PIK: Markuse, o Markusee!

MARKUS: Mhm.

PIK: Spavao si blizu petnaest časova. Dosta je bilo. Vreme je za buđenje.

MARKUS: Odjebi.

PIK: Imam novu ponudu za tebe.

MARKUS: Odbijam.

PIK: Dopašće ti se.

MARKUS: Ne troši vreme i pusti me da spavam.

Pik uzme trubu i gura ga s njom

PIK: Nisi radoznao?

MARKUS: Znaš kako se kaže: Radoznalost...

PIK: ...je ubila mačku. Moji šefovi veruju u tvoju priču. Ubedio sam ih da si solo ugrač.

MARKUS: Ne zanima me.

PIK: Znam, ali ipak, saslušaj.

MARKUS: Imam li izbora?

PIK: Pa baš i ne. Dakle, sve je isto kao u prethodnoj ponudi samo je meta mnogo manja. Teroristi. Pravi teroristi od krvi i mesa.

MARKUS: Ne zanima me.

PIK: Imaćeš svoj tim.

MARKUS: Ne, ipak, ne.

PIK: Ne želiš da spaseš živote nevinih?

MARKUS: Ne.

PIK: To je bezdušno. Pazi, imaćeš svoj tim. Sam ćeš ih birati.

Markus se rasani. Trlja oči

MARKUS: Hoću li moći da ih mučim kao ti mene?

PIK: Ne.

MARKUS: Onda neće pristati.

PIK: O, hoće. To im se uklapa u profil.

MARKUS: Kakav profil?

PIK: NSP.

MARKUS: Štati je sad pa to?

PIK: Narcističko sticanje pažnje.

MARKUS: To je banalizovanje borbe.

PIK: To je pravi motiv. Svako želi da bude priznat od društva. A šta dobija neki sajber gerilac? Ništa. Programira bedne kompjuterske igrice, radi u nekoj kompanijici čiji šefovi ne shvataju njegov potencijal. Teško je biti usamljeni genije.

MARKUS: Ja sebe ne smatram za genija.

PIK: Ali si u usamljen. Sediš za kompjuterom po dvanaest sati, toviš se lošom hranom, boriš se za ljude koje ne znaš. Ne poznaješ svet oko sebe a želiš da ga menjaš. Ti ne znaš ništa, Markuse, Ne znaš čak ni da vodiš običan razgovor s nekim mediokritetom.

MARKUS: Zašto bih vodio običan razgovor?

PIK: Jer to ljudi rade.

MARKUS: Ja nisam čovek. Ja sam haker.

PIK: Haha, dobar odgovor. Moraću to da zapišem negde. Markuse, sad si mlad ali, razmisli, jednom ćeš imati duplo više godina nego što sada imaš. Kako ćeš se onda osećati? Ne možeš ceo život voditi borbu za nerealne ciljeve.

MARKUS: Ko kaže?

PIK: NSP mi kaže. Tvoj profil a profil ne laže. Ti si izabran, Markuse. Prihvati činjenicu da si ti naš čovek. Hajde, pridruži nam se. Treba ljude da spašavamo.

MARKUS: Ljude koje ste vi doveli u opasnost stvarajući teroriste kojim nas plašite.

Pauza

PIK: Propustio si poentu.

MARKUS: Ne, to je cela poenta.

PIK: Poenta je u tome da, jeste, mi smo ih stvorili ali su se oni oteli kontroli.

MARKUS: Jer ste vi želeli da se otmu.

PIK: Baš kao što smo želeli da se i ti otmeš.

Markus ustaje

MARKUS: U tom slučaju- ja sad idem prema onim vratima.

PIK: Kako?

MARKUS: Shvatio sam vašu igru. Vi ne možete da me zadržite. Ne možete da me ubijete. Nemate nalog za moje hapšenje. Vi se plašite mog odbijanja. Vi ste očajni.

PIK: Mi nikad nismo očajni, čak ni kad delujemo tako. Ranjena zver je najopasnija.

MARKUS: I može mi se dogoditi nešto, kad izađem? Sutra, prekosutra?

PIK: Ništa nisam rekao.

MARKUS: Ali ja znam. Moraću da gledam preko ramena, zar ne?

PIK: Ako misliš da pomaže.

MARKUS: Neću da umrem u strahu.

PIK: Hrabre reči.

MARKUS: Samo iskrene.

PIK: Ja ti garantujem bezbednost, ako na to misliš.

MARKUS: Pa čemu sve ovo?

PIK: Šta misliš, kako je počela Oktobarska revolucija? Jurišem na Zimski dvorac?

MARKUS: Možda.

PIK: A možda je počela u zapečaćenom vozu u kojem je bio Lenjin sa svojom svitom.

U vozu u kojem je nemačka vlast izvezla opasan virus u Rusiju. Virus komunizma.

MARKUS: Kakve to veze ima s ovim?

Pik mu priđe i spusti ruku na rame

PIK: Da li ti je palo na pamet da si ti taj virus?

MARKUS: A vi me sad šalžete u Rusiju?

PIK: Ne, već među potencionalne buntovnike.

MARKUS: Da bih se opet bunio? Da bih postao vaš doušnik? Zar ste zaista toliko glupi?

Pik vadi bočicu iz džepa i sisa jednu tabletu vitamina

PIK: Vidi, Markuse, mi imamo tvoj profil. Mi znamo šta ćeš uraditi sledeće.

MARKUS (prodere se): Aaaaa! (mirno) Jeste li to predvideli?

PIK: Manje-više.

MARKUS: Još jedna laž.

PIK: Objasniću ti suvu istinu: možemo da predvidimo sve, pa i pobunu.

MARKUS: Onda se neću buniti.

PIK: Sad se duriš kao razmaženo dete.

MARKUS: A ti si me, kao, razmazio?

PIK: Nudim ti još jednu stvar. Glavu, na srebrnom pladnju.

MARKUS: Čiju glavu?

PIK: Glavu onog koji ti je ubio oca.

Pauza

PIK: Samo jedna reč i on je mrtav.

MARKUS: Ne.

PIK: NE ŠTA?

MARKUS: Ne, ne želim da mi vi otkrijete ko je on. I ne treba mi vaša pomoć. Mogu i sam da ga nađem.

PIK: Ne možeš. Nije u statistici. Nema profil na društvenoj mreži. Nigde ga nema.

MARKUS: Ne.

PIK: Zar ne želiš da se osvetiš?

MARKUS: Ne želim da dugujem bilo kome bilo šta. Naročito ne vama.

PIK: Nije to dug. To je, recimo, mala usluga.

MARKUS: Onda mi reci ko je naručio ubistvo mog oca.

PIK: Znaš da to ne mogu da učinim.

MARKUS: Onda ništa.

Markus krene prema vratima

PIK: Naručeno je sa samog vrha Službe.

MARKUS: I?

PIK: Sad nije trenutak ali kad padne. Za koji mesec.

Pauza

MARKUS: Jeftin trik.

PIK: Pa dobro. Hajde. Idi napolje. Radi. Gutaj đubre. Diži revoluciju.

MARKUS: Neću.

PIK: Zašto?

MARKUS: Znaš li koji je glavni problem s revolucijama?

PIK: Što su revolucije?

MARKUS: Što uvek izbijaju prekasno.

Markus krene prema vratima, otvori ih i izađe napolje. Vrata ostaju otvorena. Pik pogleda naviše.

PIK: To je to. Kraj.

Mrak.

/KRAJ/